

ปรากฏการณ์โลกร้อนเป็นผล อวิชาในใจคนเป็นเหตุ

วิถีธรรมคำว่า โลกร้อน (Global Warming) ความอบอุ่นที่กำลังเกิดขึ้นทั่วทั้งโลก ปัจจุบันดูเหมือนจะเป็นศัพท์ฮิตติดตลาดกันมากที่สุด ความจริงคำๆ นี้บัญญัติขึ้นมาจากถิ่นตะวันตก ใช้เรียกสภาพอากาศอบอุ่นที่เกิดขึ้นท่ามกลางบรรยากาศหนาวเย็นของหิมะ แต่เนื่องจากทั่วทุกมุมโลกก็ใช้ดวงอาทิตย์ดวงเดียวกัน อากาศที่เพิ่มขึ้น ๓-๔ องศาคือความอบอุ่นของทางยุโรป แต่สำหรับทางเอเชียหรือใกล้เส้นศูนย์สูตรแล้วร้อนแทบจะทนอยู่ไม่ได้

คำว่า Warming กลับหมายเอาสภาพที่ร้อนอบอ้าว ฤดูหนาวของชาวตะวันตกอบอุ่นเพียงแค่น้ำแข็งละลาย แต่ที่นี้บางวัน ๔๐ องศาขึ้น มนุษย์ที่ถือว่าเป็นสัตว์ฉลาด ปรับตัวได้กับทุกบรรยากาศ พอเจอปัญหานี้เข้า ในอนาคตอันใกล้อาจถึงขั้นสูญพันธุ์ไปเลยก็ได้

นับจากหลายปีที่ผ่านมาที่ท่านรองประธานาธิบดีอัลกอร์ (Al Gore) แห่งอเมริกาเป็นคนต้นเรื่อง จุดประกายให้มวลมนุษยชาติได้เห็นความสำคัญของภาวะโลกร้อน ซึ่งให้เห็นถึงปัญหาสาเหตุ ของสิ่งหรือการกระทำที่มีผลทำให้โลกร้อนที่สะสมจากความอบอุ่นสู่ความอบอ้าว และสู่ความร้อน ส่งผลเป็นปรากฏการณ์ภาวะโดมิโนต่อสรรพสิ่ง โดยเฉพาะสภาพความเป็นอยู่ของมนุษย์ ที่นับวันจะต้องลงทุนเพื่อให้อยู่ในโลกนี้ได้ด้วยการใช้จ่ายที่สูงขึ้นในทุกด้าน จากปัญหาโลกร้อนนี้ ความจริงเรื่องนี้ได้มีการพูดถึงกันมาตั้งแต่ศตวรรษที่แล้ว แต่ภาพจน์ปรากฏการณ์มันเพิ่งจะมาแจ่มชัดเอาในยุคสมัยเรานี้

เราต้องช่วยกันซ่อมแซมเยียวยา บำรุงรักษาบ้านใหญ่มหึมาหลังนี้อย่างจริงจังกันแล้ว ก่อนที่มันจะอนิจจังพังทลายสลายตัวเองภายในระยะเวลาอันใกล้นี้

ปัญหาโลกร้อน หากมองกันให้ถึงแก่น คงมี ๒ สาเหตุใหญ่ๆ อย่างที่หนึ่ง คือ เป็นไปตามกฎไตรลักษณ์ธรรมชาติของสังขาร หมายความว่าสรรพสิ่งในโลกล้วนเป็นสังขารซึ่งก็ต้องเป็นไปตามกฎ คือมีเกิดแล้วก็ย่อมมีดับเป็นธรรมดา มีตั้งอยู่ก็ย่อมมีการเสื่อมไป แม้โลกนี้ก็ไม่ได้รับการยกเว้น กับอีกสาเหตุหนึ่งคืออวิชาในจิตมนุษย์ผู้อาศัยอยู่บนโลกทั้งหลายนี้แหละ ความที่ไม่รู้แจ้งในเวทนา สัญญา และวิตก ส่งผลให้เกิดวัฒนธรรมพฤติกรรมการค้ารังชีวิตที่ขาดสติ ขอบทำอะไรตามใจกิเลส ไฟราคะ โทสะ โมหะ จึงเผาใจให้เราร้อน แม้จะอยู่ในอิริยาบถใดก็เป็นไปด้วยความทุกข์ร้อนที่ต้องการตอบสนองค้นหา อารมณ์ อยู่อย่างไม่มีวันจบสิ้น

การดำเนินชีวิตด้วยความประมาทขาดสติ ตามใจกิเลสของคนทั่วทั้งโลก ทำให้เราลืมคิดไปว่า โลกที่เราอยู่อาศัยนี่ก็เป็นสังขารอันหนึ่ง ซึ่งก็ต้องเป็นไปตามกฎไตรลักษณ์อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เรามัวแต่หลงเข้าใจว่าโลกใบใหญ่นี้เป็นอนันตทรัพย์ ใครมียาวสาวได้สาวเอา ทำนองว่าโลกนี้มีวัตถุดิบเป็นของขวัญวันเกิดให้กับทุกชีวิต เป็นสมบัติที่ธรรมชาติสร้างให้กับโลก ที่ใครคิดจะกอบโกยเอามาครอบครองไว้เสพสุขอย่างใดก็ได้ อย่างไรก็ตามอย่างงั้น ซึ่งมีฉันทิฐิเช่นนี้ ส่งผลต่อพฤติกรรมทางอกุศลของสัตว์โลกเป็นอย่างยิ่ง

และแล้วทฤษฎีกรรมสนองกรรมก็ผลิตดอกออกผล ณ ปัจจุบัน ปลุกพืชเช่นไรก็ย่อมได้รับผลเช่นนั้น นับเป็นวิบากกรรมที่เป็นของขวัญในวันทีโลกเจ็บป่วย ส่งผลกันทั่วหล้าอย่างที่ใครๆ หรือผู้ใดจะปฏิเสธไม่ได้

หากคิดจะแก้ไข จึงไม่ควรมองแต่เพียงแก่จุดใดจุดหนึ่ง อันเป็นเงื่อนไขสายปลายเหตุ ควรจะมองให้ลึกซึ้งลงไปถึงสมุทัยของปัญหา ตามหลักของอริยสัจ...เย ชัมมา เหตุปัพพา... ปัญหาทั้งหลาย ล้วนเกิดแต่เหตุ ปราภฏการณัโลกร้อนเป็นผล อวิชชาในใจคนเป็นเหตุ หากจะดับร้อนให้หายสนิทต้องฝึกจิตให้ใกล้ชิดพระนิพพาน ดับความเร่าร้อนภายในให้ได้เสียก่อน ไฟราคะ โทสะ โมหะ มอดสนิท ชีวิตนี้โลกนี้ก็จะมีความสงบเย็น เป็นวิถีชีวิตที่รู้ตื่นเบิกบาน

พุทธธรรม คือหลักการดำเนินชีวิตของมนุษยชาติ เพื่อเข้าสู่สถานดีอย่างสมบูรณ์ที่สุด การเจริญสติ การปฏิบัติวิปัสสนาตามหลักอริยมรรคนี้เท่านั้นที่จะทำให้คนใจเย็นดับความเร่าร้อนภายใน ด้วยเพราะเกิดการเห็นแจ้ง เป็น “โลกวิทู” รู้แจ้งโลก อยู่เหนือโลก พ้นโลก เมื่อภายในจิต ไม่ถูกไฟสุ่มใจให้ร้อน คนก็เย็น โลกก็ร่มเย็น